

Usko, kuuliaisuus, armo

Hengellisen talosi rakentaminen

Raamattu käyttää voimakasta metaforaa talon rakentamisesta havainnollistamaan uskon elämää – hengellistä rakennusta Jumalan valtakuntaa varten, jossa usko, kuuliaisuus ja armo kietoutuvat toisiinsa olennaisina pilareina. Tämä kuvasto avautuu asteittain avainkohtien läpi alkaen Jeesuksen perusopetuksesta Matteuksen evankeliumissa 7:24–27, laajentuen Paavalin käytännön ohjeisiin 1. Korinttolaiskirjeen 3:9–15, yhdistäen uskovia efesolaisille 2:19–22 ja huipentuen Pietarin kuvaukseen elävistä kivistä 1. Pietarin kirjeen 2:4–8. Yhdessä nämä jakeet luovat saumattoman nousun ja laskun: viisaasti valittavasta järkkymättömästä perustuksesta, joka kestää myrskyjä, huolelliseen rakennusmateriaalien valintaan, jotka kestävät tuomion, osaksi pyhää taloa, joka on koottu yhteen armon kautta, ja lopulta elävinä osina Kristuksen, pääkulmakiven, ympärille. Tämä tutkimus, jota inspiroi kirjoittajan uni, joka johti syvälliseen raamatulliseen tutkimiseen, paljastaa, kuinka kuuliaisuus Jumalan sanalle rakentaa kestävän hengellisen talon, joka kunnioittaa Häntä ja kestää ikuisuuden.

Viisas perusta: Kuuleminen ja totteleminen (Matteus 7:24-27)

Jeesus aloittaa tämän arkkitehtonisen vertauksen vuorisaarnan lopussa vertaamalla kahta rakentajaa korostaakseen uskoon perustuvan kuuliaisuuden ensisijaisuutta. ”Jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja toteuttaa ne, on kuin ymmärtäväinen mies, joka rakensi talonsa kalliolle”, hän julistaa (jake 24). Sateet tihusivat, tulvat tulvivat ja tuulet puhalsivat ja pieksivät taloa, mutta se ei sortunut, koska sen perustus oli luja – tämä symboloi elämää, joka on ankkuroitu luottamukseen ja Jumalan totuuteen. Sitä vastoin tyhmä rakentaja kuulee samat sanat, mutta ei toimi niiden mukaan, vaan rakentaa hiekalle; kun myrsky iskee, ”se sortui, ja sen sortuminen oli suuri” (jake 27). Tämä vertaus asettaa kriittisen lähtökohdan: perustus on itse Jeesus Kristus (kuten Paavali myöhemmin selvittää 1. Korinttilaisille 3:11), ja kuuliaisuus on se, mikä pitää talon hänen varassaan varmistaen kestävyuden elämän koettelemusten läpi.

Rakentaminen kestävästä materiaaleista: Tulen koettelema (1. Korinttilaisille 3:9–15)

Johtuen suoraan Jeesuksen viisaan rakentamisen korostamisesta, Paavali laajentaa tätä vertauskuvaa 1. Korinttolaiskirjeen 3:9–15 jakeissa puhumalla seurakunnan erimielisyyksistä ja korostamalla vastuuta rakentamisessa. ”Me olemme työtovereita Jumalan palveluksessa; te olette Jumalan pelto, Jumalan rakennus”, Paavali kirjoittaa (jake 9). Hän määrittelee nimenomaisesti perustuksen: ”Sillä kukaan ei voi panna muuta perustusta kuin sen, joka on jo pantu, ja joka on Jeesus Kristus” (jake 11) – täydellisesti Matteuksen vertauksen järkkymättömän perustan mukaisesti. Tämän ainoan perustuksen päälle jokaisen rakentajan on työskenneltävä huolellisesti: ”Jos joku rakentaa tälle perustukselle kullasta, hopeasta, kallisarvoisista kivistä, puusta, heinästä tai oljista, hänen työnsä tulee nähtäväksi, sillä sen päivä on tuova valoon” (jakeet 12–13). Tuli koettelee jokaisen ihmisen työn laatua; Kestävät materiaalit – uskollisen kuuliaisuuden teot, ikuinen palvelu ja Kristukseen juurtunut oppi – säilyvät ja tuovat palkkion, kun taas katoavat palavat pois, vaikka rakentaja pelastuukin ”kuin pakoon liekkien läpi” (jake 15). Tämä perustuu Jeesuksen opetukseen lisäämällä vastuullisuutta: ei vain perustuksen oikean laskemisen, vaan rakentamisen kestäväällä rehellisyydellä.

Yhtenäiset Jumalan perhekuntana: Kasvaminen pyhäksi temppeliksi (Efesolaiskirje 2:19–22)

Paavali kehittää edelleen kuvastoa Efesolaiskirjeen 2:19–22 ja siirtyy yhteisölliseen ulottuvuuteen, jossa armo yhdistää uskovat yhdeksi jumalalliseksi asunnoksi. Pakanat eivät ole enää ”muukalaisia ja vieraita”, vaan ”Jumalan kansan kansalaisia ja hänen perhettään” (jae 19), ”rakennettuja apostolien ja profeettojen perustukselle, kulmakivenä itse Kristus Jeesus” (jae 20). Hänessä ”koko rakennus on liitetty yhteen ja kohoaa pyhäksi temppeliksi Herrassa” (jae 21), ja uskovat ”rakennetaan yhdessä asunnoksi, jossa Jumala asuu Henkensä kautta” (jae 22). Tämä seuraa saumattomasti aiemmista kohdista: perustus on Kristus (Matteus ja 1. Korinttolaiskirje), joka nyt yksityiskohtaisesti sisältää apostolisen ja profeettallisen opetuksen, ja Kristus on kulmakivi, joka täydellisesti yhdistää jokaisen osan. Armo on sitova voima – Kristuksen sovintotyö yhdistää juutalaiset ja pakanat estäen jakautumisen ja mahdollistaen tasaisen kasvun Jumalan pyhään asumukseen.

Elävät kivet linjassa kulmakiven kanssa: Hyväksyminen vai kompastuminen (1. Piet. 2:4–8)

Pietari tuo vertauskuvan elävästi esiin 1. Pietarin kirjeen 2:4–8 jakeissa kuvaamalla taloa dynaamisena, hengellisenä todellisuutena. ”Teidän tulee tulla hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin hylkäsivät, mutta joka Jumalan silmissä on valittu ja kallisarvoinen, ja teistä itsestänne rakentuu elävien kivien tavoin hengellinen huone” (jakeet 4–5). Uskovista tulee pyhä papisto, joka uhraa hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen kautta. Pietari lainaa Raamattua vahvistaakseen Kristuksen olevan ”kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, mutta josta on tullut kulmakivi” (jae 7, Psalmista 118:22) ja ”kompastuskiveksi ja kompastuskallioksi” (jae 8, Jesajan kirjasta 8:14). Niille, jotka uskovat ja tottelevat, Hän on kallisarvoinen yhdenmukaisuus ja kunnia; tottelemattomille Hän on kompastuskiven paikka. Tämä huipentaa edistymisen: perustus (Matteus/1. Korinttolaiskirje), yhtenäinen temppeli (Efesolaiskirje), joka on nyt elävöitetty elävien osallistujien toimesta, jotka ovat aktiivisesti kiinnittyneet kulmakiven ympärille jatkuvan kuuliaisuuden kautta.

Yhteen kudottava kokonaisuus: Yhtenäinen hengellinen rakennus

Nämä kohdat kietoutuvat täydelliseen harmoniaan paljastaen Jumalan kokonaisvaltaisen suunnitelman hengelliselle huoneelle. Matteuksen evankeliumi 7:24–27 asettaa käskyn: kuule Kristuksen sanoja ja tottele, vahvistaen huoneen järkkymättömälle perustukselle (erityisesti Jeesus Kristus 1. Korinttolaiskirjeen 3:11:ssä). 1. Korinttolaiskirje 3:9–15 lisää syvyyttä kehottamalla huolelliseen rakentamiseen materiaaleilla, jotka kestävät tulisia koetuksia, ja korostamalla henkilökohtaista vastuuta tällä ainoalla perustuksella. Efesolaiskirje 2:19–22 laajenee yhteisölliseen mittakaavaan osoittaen, kuinka armo yhdistää uskovat – apostolien ja profeettojen varaan rakennettuina – Kristukseen kulmakivenä, joka varmistaa täydellisen yhteensovittautumisen ja kasvun Jumalan temppeliin. Lopuksi 1. Pietarin kirje 2:4–8 antaa elinvoimaa muuttamalla staattiset materiaalit eläviksi kiviksi, jotka aktiivisesti rakennetaan elävän kulmakiven ympärille, jossa usko tuottaa pappeutta ja kunniaa, kun taas epäusko johtaa kompastumiseen. Yhdistetty sanoma on selvä: Jeesus Kristus on ainoa perustus ja tärkein kulmakivi; kuuliaisuus rakentaa kestävästi; armo yhdistää ja ylläpitää; tuloksena on pyhä, elävä temppeli, jossa Jumala asuu, kestävä jokaista myrskyä ja tuomiota vastaan. Tottelemattomuus missä tahansa vaiheessa voi johtaa romahdukseen tai menetykseen, mutta täydellinen yhteydenpito Kristukseen tuo iankaikkisen asunnon, joka kirkastaa Häntä. Tämä yhtenäinen visio, joka on syntynyt kirjoittajan unen inspiroimasta tutkimuksesta, kutsuu jokaista uskovaa rakentamaan viisaasti ja kuuliaisesti Jumalan valtakuntaa varten.

Perustus: Kristus, apostolit ja Vanhan testamentin profeetat

Hengellinen huone lepää Kristuksen, apostolien ja Vanhan testamentin profeettojen perustalla (Efesolaiskirje 2:20). Jokaisella on oma roolinsa uskovien uskon ankkuroinnissa ja kuuliaisuuden ohjaamisessa.

- Kristus, kulmakivi: Jeesus on kulmakivi, joka linjaa koko rakennuksen (Ef. 2:20; Jes. 28:16). Hänen elämänsä, opetuksensa ja uhrinsa ovat uskon ja kuuliaisuuden perusta. Jumalallisena Sanana (Joh. 1:1) Hän tukee kaikkia kirjoituksia, vaikka hän ei itse kirjoittanutkaan niitä (2. Timoteus 3:16). Jokainen hengellisen huoneen osa-alue on sopusoinnussa hänen kanssaan pysyäkseen uskollisena.
- Apostolit: Kristuksen valitsemat apostolit, kuten Paavali, Pietari ja Johannes, laskivat perustuksen Pyhän Hengen ohjauksessa inspiroiduilla Uuden testamentin kirjoituksillaan (esim. evankeliumeilla ja kirjeillä) (2. Piet. 1:20–

21). Heidän opetuksensa ohjaavat uskovia vanhurskaaseen elämään ja kuuliaisuuteen Jumalan tahdolle (Joh. 16:13–14).

- Vanhan testamentin profeetat: Jumalan innoittamat profeetat, kuten Jesaja, Jeremia ja Mooses, kirjoittivat pyhiä kirjoituksia, jotka ennustivat Kristuksen tulemisen (esim. Jesaja 53; 5. Moos. 18:15). Heidän kirjoituksensa muodostavat apostolien opetusten ohella uskon perustan (Ef. 2:20). Kuuliaisuus heidän inspiroimalle sanomalleen saa uskovat yhdenmukaisiksi Kristuksen kanssa, kun taas sen hylkääminen johtaa kompastumiseen (1. Piet. 2:8).

Esimerkkejä kulmakivistä ja perustuksista

Tässä on esimerkkejä Kristuksen opetuksista, jotka on kerrostettu apostolien tai profeettojen opetuksiin.

Kulmakivi	Säätiöt
Matteus 7:24–27	1. Korinttilaisille 3:9–15, Efesolaiskirje 2:19–22, 1. Pietarin kirje 2:5–8
Matteus 13:33, Matteus 16:5–12	1. Korinttilaisille 5:6–13, Galatalaiskirje 5:1–15
Matteus 5:5	Psalmi 37
Matteus 5:43–48	Sananlaskut 25:21–22, Roomalaiskirje 12:20–21
Matteus 5:21–30, Matteus 15:18–20, Markus 7:20–23	Galatalaiskirje 5:19–21, Roomalaiskirje 1:29–31, Sananlaskut 6:16–19

Paljon lukemalla lukija voi löytää lisää.

Usko – πίστις - pistis

- 1) vakaumus jonkin asian totuudesta, uskomus; Uudessa testamentissa vakaumus tai uskomus ihmisen suhteesta Jumalaan ja jumalallisiin asioihin, yleensä sisältäen ajatuksen luottamuksesta ja pyhästä intohimosta, jotka syntyvät uskosta ja liittyvät siihen
 - a. Jumalaan liittyvä
 1. vakaumus siitä, että Jumala on olemassa ja on kaiken luoja ja hallitsija, iankaikkisen pelastuksen tarjoaja ja antaja Kristuksen kautta
 - b. 1b) Kristukseen liittyen
 1. vahva ja tervetullut vakaumus tai usko siihen, että Jeesus on Messias, jonka kautta saamme iankaikkisen pelastuksen Jumalan valtakunnassa
 - c. kristittyjen uskonnolliset vakaumukset
 - d. uskomus, jonka vallitseva ajatus on luottamus (tai luottamus) joko Jumalaan tai Kristukseen, kumpuaen uskosta samaan
- 2) uskollisuus, uskollisuus
 - a. luotettavan ihmisen luonne

Psalmi 14:1

- Usko ei ole vain valinta, se on sydämen asenne.
- Voit olla uskonnollinen ja silti olla käytännön ateisti. (Elätkö ikään kuin Jumala olisi olemassa?)

Heprealaiskirje 11:1–3

- Usko ei ole vain "uskomista johonkin, minkä tiedät joka tapauksessa olevan totta"!
- Se ei ole vain hyppy pimeyteen. (Se on hyppy valoon!)
- Se on hengellistä varmuutta.

Heprealaiskirje 11:6

- Ilman uskoa on mahdotonta miellyttää Jumalaa.
- Meidän täytyy ja voimme uskoa, että Jumala on olemassa.
- Hän on siellä, ja me löydämme hänet, jos etsimme häntä vilpittömästi.

Jaakobin kirje 2:14–26

- Usko ilman tekoja on hyödytöntä.
- Pyrkimys olla vanhurskas: synnin käsittely. • Pyrkimys olla suhde Jumalaan: rukous, Raamatun tutkiskelu.
- Pyrkimys auttaa muita: kirkko, evankelioiminen, apua tarvitsevista huolehtiminen.
- Usko on täydellinen vasta, kun se on aktiivista uskoa.
- Abrahamin usko ja teot toimivat yhdessä. Ensimmäisen Mooseksen kirjan luvussa 22 Jumala tiesi Abrahamin uskon olevan totta vasta kuuliaisuuden hetkellä (22:12).
- Kukaan ei tule vanhurskaaksi uskon kautta ilman tekoja (Jaak. 2:24).
- Huomautus: Koska Luther uskoi "yksin uskon kautta vanhurskauteen" ja "kerran pelastettu, aina pelastettu", hän hylkäsi koko Jaakobin kirjeen. Hän hylkäsi myös Heprealaiskirjeen, koska tässä kirjassa toistuvasti todetaan, että pelastuksen menettäminen on mahdollista. (Luther oli eri mieltä.)

Heprealaiskirje 11:4–10

- Uskon kautta Abel uhrasi Jumalalle otollisen uhrin (Heprealaiskirje 11:4)
- Uskon kautta Nooa rakensi arkin pelastaakseen perheensä saatuaan Jumalan varoituksen (Heprealaiskirje 11:7)
- Uskon kautta Abraham totteli ja meni vieraaseen maahan, koska hän ymmärsi, että Jumala kutsui häntä vielä parempaan kotiin (eli taivaaseen) (Heprealaiskirje 11:8-10).
- Usko teoissa on vanhurskas vastaus Jumalan eläviin sanoihin

Usko Jumalan lupauksiin (Uskollinen toiminta määrittellään Jumalan lupauksen ehtojen täyttämisenä)

1. Jumala haluaa siunata meitä

- A. Jumalan kanssakäymisille ihmiskunnan kanssa on aina ollut ominaista armollinen jumalallisen siunauksen tarjous uskon ja hänen tahtonsa noudattamisen ehdoilla – eli lupaukset ehdollisten lauseiden muodossa (jos... niin...).
- B. Raamatussa Abraham, joka tunnetaan "uskovien isänä", jätti kaiken taakseen ja seurasi Jumalaa Luvattuun maahan – siunauksen saaminen riippui hänen tottelevaisuudestaan (1. Moos. 12:1–4).
 - a. Näitä lupauksia kuvailtiin myöhemmin Jumalan liitoksi Abrahamin kanssa

2. Vanha ja uusi liitto

- A. Kuten edellisessä oppitunnissa mainittiin, Raamattu on jaettu kahteen pääosaan: Vanhaan testamenttiin ja Uuteen testamenttiin, jotka kuvaavat kahta eri liittoa, jotka löytyvät niiden sisältä.
 - B. Historiassa Jumala on tehnyt liittoja kahden hyvin erityisen ihmisryhmän kanssa: ensimmäisen Egyptistä kutsuttujen Israelin kansan kanssa ja toisen maailmasta kutsuttujen kristittyjen kanssa (Heprealaiskirje 8:6–13).
 - C. Vaikka Vanhaa liittoa pidetään useimmiten käskyjen termein, liiton perustana ovat itse asiassa näiden lakien takana olevat lupaukset (5. Moos. 7:12–15).
 - a. Valitettavasti israelilaisten uskottomuuden vuoksi heiltä evättiin oikeus saada Jumalan siunauksia (Jes. 1:2–7).
3. Joitakin esimerkkejä uuden liiton paremmista lupauksista
- A. Jos etsimme ensin Jumalan valtakuntaa ja vanhurskautta, Jumala pitää huolen kaikista fyysisistä tarpeistamme (Matteus 6:33).
 - B. Jos tulemme Jeesuksen luo, otamme hänen ikeensä ja annamme taakkamme hänelle, löydämme hengellisen levon (Matteus 11:28–30)
 - C. Jos katuumme ja kastamme itsemme, saamme syntiemme anteeksiannon ja Jumalan lahjan, Pyhän Hengen, joka asuu meissä (Apostolien teot 2:36–39).
 - D. Jumalan tahdon tekeminen on meille sinnikkyyttä, joka takaa Jumalan siunauksen (Heprealaisille 10:35–39)
4. Jumalan opetuksen totteleminen johtaa totuuden tuntemiseen
- A. Uskon kautta Abraham totteli ja meni vieraaseen maahan, koska hän ymmärsi, että Jumala kutsui häntä vielä parempaan kotiin (eli taivaaseen) (Heprealaiskirje 11:8–10, 13–16)
 - B. Uskon kautta Abraham totteli ja uhrasi Iisakin, koska hän uskoi, että Jumala voi jopa herättää kuolleita (Heprealaiskirje 11:17–19).
5. Elämämme täytyy olla sopusoinnussa uskomustemme kanssa (1. Timoteus 4:16)
- A. Meidän täytyy uskoa oikeisiin asioihin ja elää oikealla tavalla
 - a. Sekä pelastuksen vastaanottaminen että sanoman tehokas jakaminen liittyvät elämäämme ja oppiimme.
 - b. Käytä tällä viikolla aikaa pohtiaksesi, mihin uskot ja kuinka hyvin elät niiden mukaan.

Tottelevaisuus - ὑπακοή - hupakoē

- 1) tottelevaisuus, noudattaminen, alistuminen
- 2) kuuliaisuus kenenkään neuvoille, kuuliaisuus, joka osoitetaan noudattamalla kristinuskon vaatimuksia

Tottele - ὑπακούω - hupakouō

- 1) kuunnella, kuunnella
 - a. joka oven koputuksen jälkeen tulee kuuntelemaan kuka se on (portinvartijan velvollisuus)
- 2) kuunnella käskyä
 - a. totella, olla kuuliainen, alistua

Vanhan testamentin opetus – Tarkastellaan kolmea vanhan liiton alaista ihmistä.

Saul – 1. Samuelin kirja 15 (valittu)

- 15:1–3: Saulia pyydetään tottelemaan tiettyä käskyä.
- 15:7–9: Saul tottelee käskyä vain osittain.
- 15:12–31: Hän taistelee melkoisesti ennen kuin myöntää tehneensä syntiä. Järkeilyjä!
- Johtopäätökset:
 - a. Osittainen tottelevaisuus on tottelemattomuutta!
 - b. Valikoiva tottelevaisuus on tottelemattomuutta!
 - c. On mahdollista tulla täysin petetyiksi siitä, olemmeko olleet kuuliaisia vai emme.

Ussa – 2. Samuelin kirja 6:1–7

- Jumala pitää tottelemattomuutta sanansa suhteen vakavana asiana!
- Vilpittömyys ei poista syyllisyyttä (1. Korinttilaisille 4:4).
- Kuulostaako tämä epäreilulta? Daavid ajatteli niin myös, kunnes hän sai tietää, mitä Jumalan sana sanoi (ks. 1. Aikakirja 15:12–15).

Naaman – 2. Kuninkaiden kirja 5:1–15

- 5:10: Jumalan sana on selkeä ja suora.
- 5:11: Varo tunteellista reaktiota Jumalan sanaan.
- 5:11: Luovu ennakkoluuloistasi.
- 5:12: Ei, ei ole muita vaihtoehtoja kuin tehdä mitä Jumala sanoo.
- 5:13: Tarvitsemme apua ollaksemme objektiivisia ja järkeilläksemme asioita.
- 5:14: Jumala siunaa kuuliaisuutta.
- 5:14: Arvioitu tottelevaisuus on riittämätöntä (viisi pudotusta Jordanissa tai seitsemän pudotusta Pharparissa).
- 5:15: Opimme arvostamaan ja kunnioittamaan Jumalaa, kun todella alamme totella häntä.

Uuden testamentin opetus: Katsotaanpa, mitä Jeesus ja hänen seuraajansa opettivat kuuliaisuudesta.

Matteus 7:21–23

- Nämä ihmiset olivat uskonnollisia, aktiivisia ja mahdollisesti vilpittömiä – mutta eksyksissä.
- Vain ne, jotka tottelevat Jumalaa, pääsevät taivaaseen.
- On mahdollista uskoa, että sinulla on pelastussuhde Jumalaan, mutta et kuitenkaan ole lainkaan pelastunut.

Joh. 14:15, 23–24

- Tottelevaisuus ei ole vain osa vanhaa lakia; Jeesus ja Uusi testamentti käsittelevät tottelevaisuutta yhä uudelleen.
- Rakkaus ja kuuliaisuus ovat käytännössä samanarvoisia.

1. Johanneksen kirje 2:3–6

- 2:3: Voit olla varma pelastuksestasi, jos elät Jeesuksen kuuliaisena opetuslapsena.
- 2:4: Jos väität tuntevasi hänet, mutta et ole tottelevainen, niin olet valehtelija.
- 2:6: Meidän täytyy seurata Jeesuksen elämäntapaa! Kuuliaisuus on keskeinen osa kristinuskoa.

Johtopäätös

Kuten näemme, risti ei tehnyt kuuliaisuutta valinnaiseksi. Se on aina ollut ratkaisevan tärkeää Jumalan todelliselle seuraajalle. Mikä on estänyt sinua tottelemasta?

Armo – ἀγίς - karis

1) armo

- a. se, mikä tarjoaa iloa, nautintoa, riemua, makeutta, viehätystä, ihanuutta: puheen armo

2) hyvä tahto, laupeus, suosio

- a. siitä armollisesta hyvydestä, jolla Jumala pyhän vaikutuksensa kautta sieluihin kääntää heidät Kristuksen puoleen, pitää, vahvistaa, lisää heitä kristillisessä uskossa, tiedossa ja kiintymyksessä sekä sytyttää heidät kristillisten hyveiden harjoittamiseen

3) mikä kuuluu armon ansioihin

- a. jumalallisen armon voiman hallitseman henkilön hengellinen tila
- b. armon, hyödyn merkki tai todiste
 - i. armon lahja
 - ii. hyöty, palkkio

4) kiitos, (eduista, palveluksista, suosioista), palkkio, palkkio

Apostoli Paavali arvosti Jumalan armoa kenties enemmän kuin kukaan muu aikansa mies, ja hän kertoo meille, että siksi hän saavutti niin paljon (1. Korinttilaisille 15:10). Koska meidän on tärkeää ymmärtää armon käsite ja opettaa sitä selkeästi, valitsemme Paavalin tasapainoisen ymmärryksen saamiseksi armosta.

Efesolaiskirje 2:1–10

- Olemme kuolleita Jumalalle synneissämme. Kun elämme maailman tahtomalla tavalla tai seuraamme omia halujamme, meistä tulee vihan kohteita.
- Armon (Jumalan rakkauden meitä kohtaan) ansiosta me voimme pelastua. Emme ansaitse sitä, mutta se on meille ilmainen lahja, jos otamme sen vastaan.
- Pelastumme uskomme kautta Kristukseen.
- Jumalan rakkaus kannustaa meitä tekemään hyviä tekoja.

Roomalaiskirje 5:6–11

- Armon määritelmä: Jumala rakasti meitä niin paljon, että antoi Kristuksen kuolla syntiemme tähden, kun olimme hänen vihollisiaan. Lyhenne: Jumalan rikkaudet Kristuksen kustannuksella.
- Me olimme kadonneita syntisiä, jotka ansaitsimme vain rangaistuksen, mutta hän lähetti Kristuksen kärsimään meidän puolestamme.
- Jeesuksen veren kautta meidät pelastetaan Jumalan vihalta (anteeksiantamuksen saamiseksi on vuodatettava verta [Heprealaiskirje 9:22, 28]).

Titus 2:11–14

- Armo merkitsee meille pelastusta.
- Jumalan rakkaus johdattaa meidät puhdistautumaan synnistä; emme käytä Jumalan armoa hyväksemme.
- Koska armo voittaa intohimon, se ei ole lupa syntiin (Juuda 4). Armo ei ole halpaa – se maksoi Jeesukselle hänen henkensä.

1. Korinttilaisille 1:18–25

- Risti on Jumalan voimallinen ratkaisu syntiin.
- Ilman ymmärrystä Jumalan rakkaudesta rististä tuleva sanoma on meille hullutusta.

2. Korinttilaisille 5:14–21

- Kristuksen rakkaus vaatii vastausta! (Ks. 1. Korinttilaisille 15:9–10.)
- Jeesus kantoi syntimme siinä määrin kuin hänestä tuli synti eli syntiuhri.
- Jumalan rakkaus motivoi meitä elämään hänelle ja puhumaan hänen puolestaan.

1. Korinttolaiskirje 15:9–10

- Vaikka ei olekaan totta, että pelastumme tekemällä kovasti töitä, on totta, että ne, joihin Jumalan armo eniten vaikuttaa, ovat Jumalan ahkerimpia työntekijöitä!

Sananlaskut 3:34

- Tämä jae puhuu armoon liittyvästä nöyryydestä
- Pietarin ja Jaakobin lainaama teksti (1. Piet. 5:5, Jaak. 4:6)

Armo ei ole lupa syntiin tai laiskuuteen

Jotkut ymmärtävät armon väärin luvana jatkaa synnissä (tai laiskuudessa) ja ajattelevat, että ”Jumala antaa anteeksi joka tapauksessa”. Mutta Raamattu kumoaa tämän voimakkaasti:

- ”Mitä siis sanomme? Pitäisikö meidän pysyä synnissä, jotta armo tulisi suuremmaksi? Ei todellakaan! Kuinka me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, voisimme enää siinä elää?” (Room. 6:1-2).
- Armo opettaa meitä ”hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot” ja elämään ”siististi, vanhurskaasti ja jumalisesti” (Tit. 2:11-12).
- Ne, jotka vääristävät armon moraalittomuuden luvaksi, tuomitaan (Juudaas 4). Jumalan armo on kallis – se maksoi Kristukselle Hänen henkensä – ja se antaa meille voiman voittaa synnin, ei puolustella sitä. Kuten Paavali sanoi: ”Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin he kaikki, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka oli minun kansani” (1. Korinttilaisille 15:10). Todellinen armo ruokkii innokasta kuuliaisuutta ja ahkeraa työtä Jumalan valtakunnan hyväksi, ei koskaan laiskuutta.

Kuuluisia esimerkkejä uskosta, kuuliaisuudesta ja armosta

1. Abraham:

- Usko: Abrahamia pidetään ”uskon isänä”, koska hän uskoi Jumalan lupauksiin. Hän lähti kotimaastaan Jumalan ohjeiden mukaisesti tietämättä minne hän oli menossa (1. Moos. 12:1–4).

- Tottelevaisuus: Hänen tottelevaisuutensa näkyy tunnetuimmin siinä, että hän oli halukas uhraamaan poikansa Iisakin luottaen Jumalan suunnitelmaan (1. Moos. 22:1–18).
- Armo: Huolimatta Abrahamin virheistä, kuten siitä, että hän epäili Jumalan lupaus nauraessaan lapsen saamiselle vanhalla iällä (1. Moos. 17:17), Jumala osoitti hänelle armoa ja täytti liittonsa Abrahamin inhimillisistä heikkouksista huolimatta (1. Moos. 15:6, Room. 4:3).

2. Nooa:

- Usko: Nooa uskoi Jumalan varoituksen vedenpaisumuksesta, vaikka sen tulosta ei ollut mitään merkkiä (Hepr. 11:7).
- Tottelevaisuus: Hän noudatti pikkutarkasti Jumalan ohjeita arkin rakentamisesta, tehtävästä, joka kesti useita vuosia ja oli mahdollisesti pilkan kohteena (1. Moos. 6:22).
- Armo: Jumala osoitti armoa pelastamalla Nooan ja hänen perheensä vedenpaisumuksesta ja solmimalla hänen kanssaan liiton sen jälkeen (1. Moos. 6:8).

3. Mooses:

- Usko: Mooses uskoi Jumalan voimaan vapauttaa Israel Egyptistä ja jopa kohtasi faaraon luottaen Jumalan lupaukseen (2. Moos. 3:10–12).
- Tottelevaisuus: Hän noudatti Jumalan yksityiskohtaisia ohjeita israelilaisten johdattamisesta pois Egyptistä ja erämaan läpi (2. Moos. 3–40).
- Armo: Alkuperäisestä vastahakoisuudestaan ja myöhemmistä tottelemattomuuden hetkistä (kuten kallioon lyömisestä) huolimatta Jumalan armo oli ilmeinen, kun Mooses valittiin johtamaan äänkytyksestään huolimatta ja hänen annettiin nähdä Luvattu maa ennen kuolemaansa (4. Moos. 12:3, 5. Moos. 34:1–4).

4. Maria, Jeesuksen äiti:

- Usko: Hän uskoi enkeli Gabrielin ilmoitukseen, että hän synnyttäisi Jumalan Pojan, sosiaalisista seurauksista huolimatta (Luuk. 1:38).
- Tottelevaisuus: Hänen vastauksensa enkelille oli alistuminen: ”Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.”
- Armo: Jumalan armo oli hänen yllään, sillä hänet valittiin Jeesuksen äidiksi, rooliin, joka vaati valtavaa uskoa ja kuuliaisuutta (Luuk. 1:28–30).

5. Daavid:

- Usko: Daavidin usko ilmeni hänen kohtaamisessaan Goljatin kanssa, luottaen Jumalan vapautukseen (1. Samuelin kirja 17:45–47).
- Tottelevaisuus: Monista puutteistaan huolimatta Daavid pyrki tottelemaan Jumalaa noudattamalla Hänen käskyjään, erityisesti kieltäytyessään vahingoittamasta Saulia, Jumalan voideltua (1. Samuelin kirja 24:6).
- Armo: Daavid koki Jumalan armon toistuvasti, erityisesti katumuksessaan Batseban kanssa tekemänsä synnin jälkeen, jossa hänelle annettiin anteeksi ja häntä kuvailtiin Jumalan mielen mukaiseksi mieheksi (Psalmi 51, Apostolien teot 13:22).

Lisäys

Miksi Vanhan testamentin profeetat mainitaan Efesolaiskirjeen 2:20:ssä?

Efesolaiskirjeen 2:20 sanoo, että seurakunta on ”rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle, kulmakivenä itse Kristus Jeesus”. Termi ”profeetat” viittaa todennäköisimmin Vanhan testamentin profeettoihin seuraavista syistä:

1. Raamatullinen konteksti: Efesolaiskirjeessä Paavali korostaa juutalaisten ja pakanoiden ykseyttä seurakunnassa, joka on rakennettu yhteiselle perustukselle (Efesolaiskirje 2:14–18). Vanhan testamentin profeetat, jotka ennustivat Messiaan ja Jumalan suunnitelman kaikille kansoille (esim. Jesaja 42:6, 49:6), tarjoavat raamatullisen perustan, joka täydentää apostolien Uuden testamentin opetuksia. Tämä on linjassa varhaiskristittyjen kunnioittamien historiallisten juutalaisten kirjoitusten kanssa.
2. Raamatun ensisijaisuus: Vanhaa testamenttia mainitaan usein kristillisen uskon perustana Uudessa testamentissa (esim. Room. 1:2; Hepr. 1:1-2). Jeesus itse vahvisti, että laki ja profeetat (Vanha testamentti) viittasivat häneen (Matteus 5:17; Luukas 24:44). Vanhan testamentin profeettojen sisällyttäminen Efesolaiskirjeen jakeeseen 2:20 vahvistaa tätä jatkuvuutta.
3. Profeettojen rooli: Vanhan testamentin profeetat julistivat pääasiassa Jumalan inspiroimia kirjoituksia (2. Piet. 1:21), jotka toimivat varhaisen kirkon arvovaltaisena perustana apostolisten kirjoitusten ohella. Uuden testamentin profeetoilla, vaikka heillä olikin lahja ilmestyksen ja rohkaisun antamisessa (1. Kor. 14:3), ei tyypillisesti ole sijaa kirkon perustusten luomisessa.
4. Kieliopillinen rakenne: Efesolaiskirjeen jakeessa 2:20 ”apostolit ja profeetat” on ryhmitelty yhdeksi perustaksi, mikä viittaa historialliseen järjestykseen, jossa Vanhan testamentin profeetat edelsivät ja täydensivät apostolien työtä. Jos tarkoitettiin Uuden testamentin profeettoja, Paavali olisi voinut erottaa heidät toisistaan tai käyttää termejä kuten ”profeetat seurakunnassa” (kuten Efesolaiskirjeen jakeessa 4:11).
5. Teologinen johdonmukaisuus: Kulmakivi (Kristus) ja perustus (apostolit ja Vanhan testamentin profeetat) edustavat Jumalan suunnitelman yhtenäistä ilmoitusta molemmissa liitoissa. Uuden testamentin profeettojen mukaan ottaminen on vaarassa olla päällekkäistä, koska heidän roolinsa on päällekkäinen alkuseurakunnan apostolien kanssa (esim. Apostolien teot 11:27-28).

Vaihtoehtoinen näkemys: Vanhan ja Uuden testamentin profeetat

Jotkut tutkijat väittävät, että Efesolaiskirjeen 2:20 ”profeetat” sisältävät sekä Vanhan että Uuden testamentin profeetat, viitaten:

- Uuden testamentin profetia: Efesolaiskirjeen 4:11 mainitsee profeetat lahjana seurakunnalle, mikä viittaa heidän rooliinsa sen perustamisessa (esim. Agabos Apostolien teoissa 11:28).
- Varhaisen kirkon konteksti: Uuden testamentin profeetat antoivat ilmestystä ennen kaanonin valmistumista, ja ne mahdollisesti vaikuttivat kirkon perustukseen.

Tämä näkemys on kuitenkin epätodennäköisempi, koska:

- Uuden testamentin profeetat tarjosivat ensisijaisesti tilannekohtaista ohjausta (esim. Apostolien teot 21:10–11), eivätkä auktoritatiivisia kirjoituksia kuten Vanhan testamentin profeetat.
- Efesolaiskirjeen 2:20 perustavanlaatuisen rooli korostaa kestäviä kirjoituksia (Vanhaa testamenttia ja apostolien kirjoituksia), ei väliaikaisia profeettallisia lausuntoja.
- Paavalin keskittyminen Efesolaiskirjeessä on Jumalan suunnitelman yhtenäisyydessä läpi historian, mitä parhaiten palvelee Vanhan testamentin profeettojen ja apostolien yhdistäminen.

Näin ollen ”profeettojen” tulkitseminen Vanhan testamentin profeetoiksi tarjoaa selkeämmän ja johdonmukaisemman perustan kirkon uskolle, joka on juurtunut kestäviin, Kristukseen viittaaviin kirjoituksiin.

Käytännön sovellus: Talon rakentaminen

Vahvan hengellisen talon rakentamiseksi yhdistä usko, kuuliaisuus ja armo:

- Vahvista uskoa: Tutki päivittäin pyhiä kirjoituksia (esim. Psalmia 119) syventääksesi luottamustasi Kristuksen opetuksiin kulmakivenä.

- Tottele perustusta: Noudata apostolien ja Vanhan testamentin profeettojen inspiroimia opetuksia (esim. sovelta Matteuksen 7:24–27:ää toimimalla Jeesuksen sanojen mukaan). Pysy Kristuksen tahdon mukaisena välttääksesi kompastumisen (1. Piet. 2:8).
- Turvaudu armoon: Luota Jumalan ansaitsemattomaan suosioon, joka tukee sinua osana Hänen perhettään (Ef. 2:8-9, 19-22). Jaa armoa rohkaisemalla muita uskossa.
- Viikoittainen haaste: Aseta yksi uskon tavoite (esim. lue Psalmi 119 ymmärtääksesi Jumalan sanaa), yksi kuuli-aisuuden teko (esim. anna anteeksi jollekulle Matteuksen evankeliumin 6:14-15 mukaisesti) ja yksi armon teko (esim. palvele lähimmäistäsi). Tutki 1. Pietarin kirjeen 2:5-8 sopusoinnussa Kristuksen, kulmakiven, kanssa.